

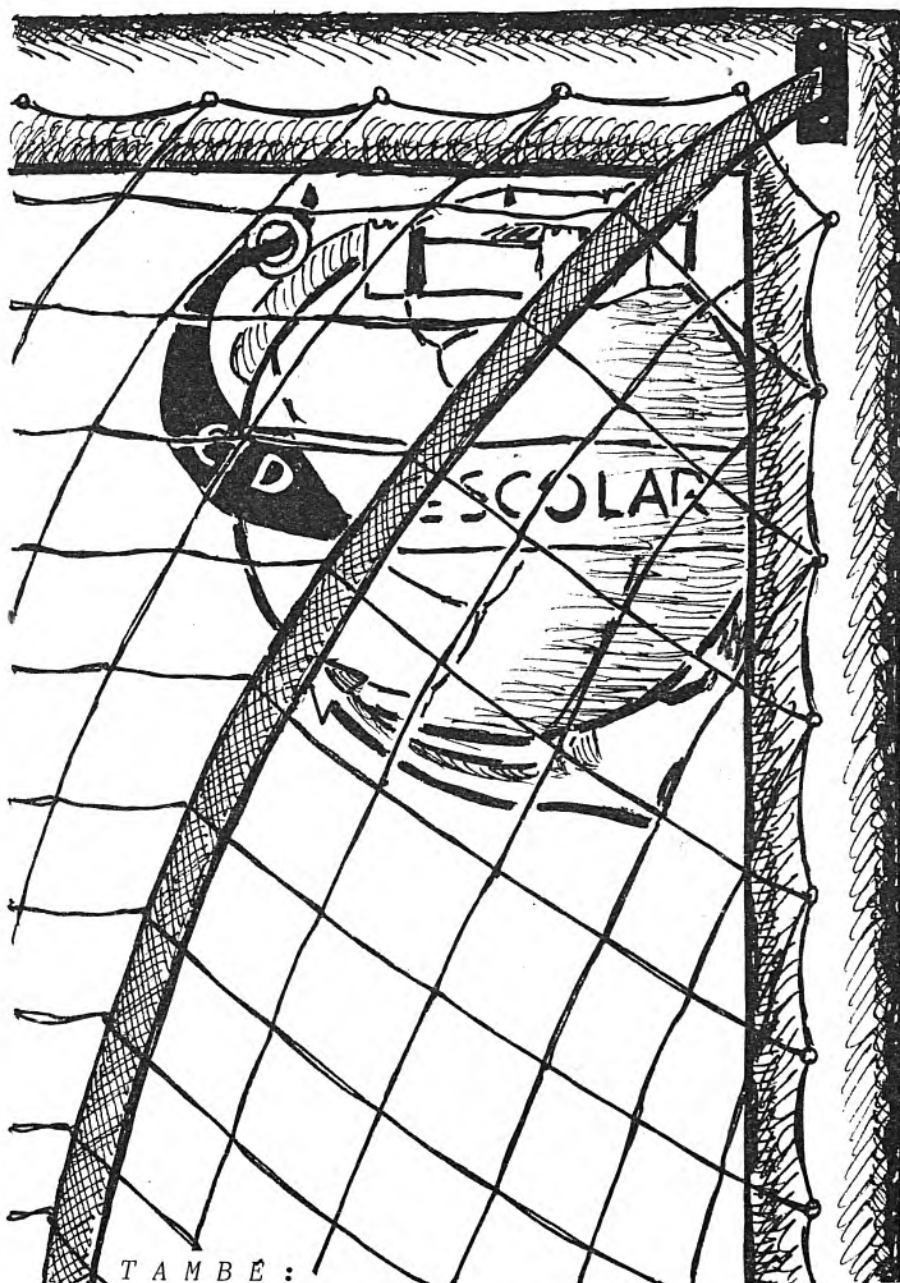
CAP

VERMELL

Nº 26

Capdepera-Cala Rajada

Febrer 83

PES CAP QUE CREMA

L'Escolar per dedins:

president

entrenadors

i

jugadors

opinen

TAMBÉ:

- En Joan Manuel Serrat treballa a Cala Gat i conversa amb Cap Vermell.
- Gori Mateu: Com i per què es fa un llibre.
- Normes Subsidiàries: taula ¿redona?
- Esvoranc, notícies, història, grumallons, deportes, etc.

A la nostra secció de Deports mos hem anat ocupant, com és lògic, de la marxa de l'Escolar. A Cap Vermell se l'ha acusat de mantenir una postura excessivament crítica enfront de la política de l'actual Directiva. Per sortir a camí a qualsevol malentès i perquè creim que el tema és suficientment interessant, hem cercat distintes opinions entre elements del Club. Cadascú des de la seva perspectiva -directius, entrenadors, jugadors- mos poden donar una visió més ampla de la situació actual del Club.

Miquel Caselles, President: Pens que estam aconseguint la millor classificació de l'Escolar des de que juga a Preferent i estam contents de la col.laboració del públic.

Vull dir que, encara que es pugui pensar lo contrari, tenim la intenció de potenciar els equips filials perquè creim en la "cantera".

Des de començaments de temporada la nostra meta era que l'equip jugàs la lligueta d'ascens a la Tercera Divisió i crec que, amb un poc de sort, ho podem aconseguir. Per això el nostre propòsit era reforçar l'equip amb tres o quatre jugadors de fora, pensant que així seria suficient. Després mos hem trobat que alguns jugadors del poble mos han fallat i no ha quedat altre remei que fer més fitxatges dels prevists si no volíem que els nostres plans es desbaratassin.

He sentit, algunes vegades, que, per jugar alguns dels que hem fitxat, ben bé ho podien fer "els nostros". Jo, en aquest sentit, he de dir que comprenc que a ningú li agrada estar en el banquet, però que, si tenim un entrenador, és per qualche cosa i que no tenim cap intenció d'aficar-nos en matèria d'alineacions.

Amb tot i amb això, pareixent que hem duit massa jugadors, he d'aclarir que, alguns diumenges, mos hem trobat que, per fer l'equip, l'entrenador sols ha pogut disposar de tretze o catorze elements.

Llorenç Sancho, jugador: D'aspectes positius en veig pocs. La directiva ha fet un esforç important en quan a l'equip de Preferent i, en canvi, els resultats

no se corresponen amb aquest esforç. Hem fallat massa dins el nostre camp i hem deixat escapar uns punts pentura mos faran molta falta. No veig el futur gens clar.

Jo, personalment, he procurat accomplir i no tenc motiu de queixa. De totes maneres, pens que s'han "cremat" bastants de jugadors del poble. Alguns casi no han tengut cap oportunitat.

Joan Terrassa, entrenador dels "Ale-vins": Econòmicament pot ser que s'hagi planificat la temporada molt bé. Deportivament hi ha errors que me pareixen bastant evidents. Els equips filials funcionam un poc a la bona de Déu i mos sentim poc recolzats per part de la directiva.

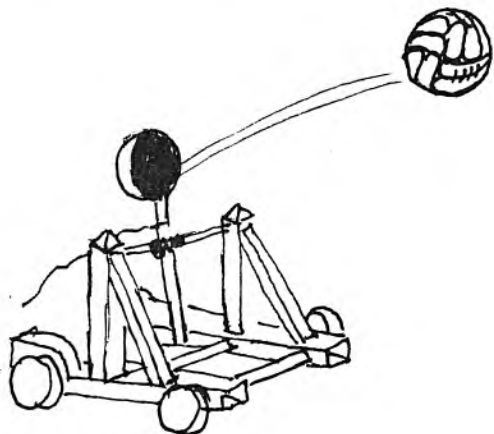
No hi ha coordinació entre noltros, comptam amb pocs medis materials i els entrenadors hem d'assumir responsabilitats que excedeixen les purament deportives. A mi no em sap greu fer-ho, però pens que no me correspon a mi haver d'acompanyar els al.lots a ca seva després dels entrenaments, per posar un exemple. I encara sort que enguany mos hem llevat el maldecap dels desplaçaments, que feim amb autocars gràcies a que els pares dels jugadors el paguen.

Dins l'aspecte purament deportiu, no crec que estiguem ni millor ni pitjor que en temporades passades; si bé comptam amb un desavantatge important que és el no tenir equip de Benjamins ni un torneig de "futbito" a les escoles. Això a tots els pobles de la comarca ja ho tenen organitzat. Els nostres "alevins" comencen de zero i els manca una experiència que casi tots els seus rivals ja tenen. Segons les notícies que tenc, pareix que la directiva pensa en posar-ho en marxa la pròxima temporada. Però, de moment, ja partim amb un parell d'any de "handicap".

Pere Ríos, entrenador de Preferent:

Jo, enguany, he tengut molt mal fer feina. Des de que entren, mai m'havia trobat amb una situació com aquesta, de no poder sebre mai de quins elements podràs disposar el diumenge que ve davant. Amb tants de soldats, quan no és guàrdia és permís o és arrest, i així difícilment es pot fer un con-

junt. Evidentment, si de mí depengués, la pròxima temporada no la planificaria d'aquesta manera.

Pep Fuster, entrenador dels Juvenils:

Pens que en lo deportiu hi ha una manca total de planificació. Enguany, amb un homo amb l'experiència d'En Pere Ríos, s'havia d'haver planificat conjuntament tota l'estructura interna del Club i no funcionar com a mòduls independents; com si cada un dels equips no tengués res que veure amb l'altre.

Jo comprenc que els responsables tenguin l'obsessió de pujar a Tercera, donat que en aquesta categoria hi juguen l'Artà, el Badia, el Manacor... Lo que no me pareix tan bé és que això es faci oblidant per complet la "cantera" i posant en entredit la feina de molts d'anys enrera. La il.lusió de tots els al.lots que comencen a jugar a futbol hauria d'esser arribar, qualche dia, a jugar amb el primer equip. Avui, per desgràcia, al manco entre els juvenils, aquesta il.lusió no hi és.

Com a aspecte positiu, diria que l'equip que dirigesc està fent una campanya digna per ser el primer any que jugam a Primera i estam demostrant que els nostres jugadors estan a l'altura dels millors equips de Mallorca. Esperam, encara, millorar durant aquesta segona volta i classificar-nos, si pot ser, entre els cinc primers. Aiximateix, el clima que es respira entre els al.lots, a nivell intern, és magnífic. Jo intent esser un company més, i això no me resulta difícil donat el gran nivell humà de tots ells.

Miquel Àngel Flaquer, jugador: Pens que qualsevol cosa que jo digui serà malinterpretada ja que, com que no jug habitualment, la gent pensarà que ho faig per despit. I no és així. Jo no tenc res que dir de l'entrenador que, lògicament, pot fer una feina millor si té molts de jugadors per triar. Tampoc vull atacar la directiva en el sentit de que no aconsegueixi els seus compromisos. Però sí crec, i pens que ho he de dir, que la política de fitxatges no és encertada i que això es tradueix en una falta d'estímul per als equips de base. I no és que me queixi dels companys que enguany s'han incorporat a l'Escolar. Jo amb ells me duc molt bé i, com a persones, me pareixen magnífics. Lo que passa és que, volguem o no, es nota a faltar el clima quasi familiar d'aquests anys passats. Els resultats, a nivell deportiu, seran millors, però sols a nivell deportiu. Per desgràcia, els resultats immediats són l'únic que importa.

Guillem Danús, entrenador d'Infantils:

Tenc la impressió de que una feina de molts d'anys se'n pot anar a fer punyetes mot fàcilment. Això de la "cantera" és una labor de paciència que dóna fruits a llarg terme. Ara estàvem a punt de començar a recollir aquests primers fruits i pentura consentirem que se tudin amb aquesta política de fitxatges empresa per l'actual directiva.

Els al.lots dels equips inferiors no són beneïts i se n'estan donant compte de que, anant per aquest camí, les portes del primer equip sols restaran obertes pels fenòmens. I això, volguem o no, resta il.lusió. És l'exemple d'equips de superior categoria, com el Barcelona o el Mallorca, on els jugadors de la "cantera" sols poden aspirar a jugar amb el Barcelona Atlètic o amb el Collerenc, llevat de comptadíssimes excepcions. Dur uns reforços molt estudiats i concrets, en un moment determinat, me pareixeria bé, però fitxar indiscriminadament me pareix un desbarat.

Paco Barbón (Alianza Popular).

Cap Vermell: Paco, et voldria fer una pregunta.

Paco: *illna entrevista?*

C.V.: No, només una pregunta.

Paco: *iDe política?*

C.V.: Sí.

Paco: *Jo estic despolititzat.*

C.V.: Precisament és per això.

Paco: No solament jo, sinó també A.P.
Vaig veure s'altre dia que posàreu cosa al Cap Vermell.

C.V.: De fet, ja no pertany a la Junta, òn és ver?

Paco: Sí, no ho som, em vaig auto-excluir.

C.V.: i....?

Paco: Mira, no puc dir res. Veuràs, això de sa política és molt "etéreo"; si ara posam una cosa, a lo millor la setmana que ve haurà canviat, no serà així. Val més esperar un poc. No et preocupis, quan sàpiga qualque cosa jo et cridaré i podreu posar-ho.

C.V.: I així quedàrem.

* * *

Angel López

Cap Vermell: Ens alegra molt poder donar la notícia de que un dels nostres antics col.laboradors, Angel López, casat amb Na Margalida Rexach, ha estat pare per primera vegada. Per ells la nostra enhorabona.

Angel, sabem que aquest naixement té anècdota, la mos podries contar?

Angel: Lo únic anecdòtic, diríem, és que avui, normalment, solen néixer en una clínica i aquest fill nostre ha nascut a ca nostra; és un gabellí ben gabellí. Ja n'hi ha pocs de gabellins, ni son pare ni sa mare ho som. No vàrem tenir temps d'anar a un altre lloc.

Nosaltres avisàrem la doctora perquè Na Margalida tenia mal, però, com que el nin vengué abans d'hora (als vuit mesos), l'avisàrem sense pensar que el dolor era del part. Tenia mal darrera, clar, la primera vegada supòs que no en saben massa, el segon seria diferent, i la doctora diagnosticà que tenia una infecció de ronyons. Al cap de dues hores el nin neixia. Havíem telefonat al ginecòleg i mos havia dit que hi anàssim i quedàs ingressada, però fou massa tard. Anàrem a cercar Na Carme Comes -la practicante- i ella s'encuidà de tot. N'estam molt contents d'ella. Vàrem passar molts de nirvis, però estam molt satisfets.

L L O C S D E V E N D A :

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria l'Orient.
- Llibreria Escolar.
- Llibreria Cala Rajada.
- Llibreria Quart Creixent. Ciutat.

EMPEGUEÏTS No sabem si mos està bé dir-ho, però hem rebut moltes enhorabones per la màquina d'escriure que mos han duit els Reis.

EXCURSIONS Tal com ho havíem anunciat, dia 30 varen fer la primera sortida el grup que organitza excursions amb nins de 6 a 10 anys. Passaren el dia per devers Cutrí i Ses Set Cases. Eren 17 nins i un grup de persones majors. Com que s'ho passaren molt bé el 27 de febrer faran una altra sortida. Si en teniu ganes, arremolinau-vos-hi; és obert a tots.

TAMBORS I CORNETES Pareix que torna rebrotar el grup de tambors i cornetes que ja va animar els nostres carrers fa un parell d'anys i que ha acompanyat els Reis aquests darrers anys. Esperem que no es repeteixin antigues batalletes amb altres entitats musicals.

PINS CONDEMNATS Potser perquè està més enmig ens ha cridat l'atenció la tala de pins que han fet a Ca'n Moragues per a sembrar-hi ciment, però seria esgarrafador conèixer les dotzenes de pins que han conegut la serradora a Cala Rajada. No en parlem dels que estan carregat de bosses de cuca. Hi ha una vertadera epidèmia de ciment. Esperem que més tard no ho haguem de lamentar.

NO CANTA Pareix que enguany el grup de teatre local "Es Mussol", per problemes de personal, no podrà presentar cap obra. Mala sort.

CONFERENCIA Dia 4 de febrer el PSOE organitzà una conferència sobre "El socialismo en los países del Este". Va parlar D. José Luís Martín. No sigueu malpensats, "los países del este" d'Europa, no de Mallorca.

CASTELL Altra vegada han fet destrossa a l'església del Castell. Un grup de nins, sempre els mateixos, encengueren ciriets damunt tots els altars i columnes i devora el peu de la imatge de la Mare de Déu. No va quedar tot fet un carbó perquè una gent hi va arribar just quan ho acabaven d'encendre. Els pares tranquils.

DESGRÀCIA I grossa la del dilluns, set de febrer, quan N'Angela Díez, que conduïa una Vespa sortint de Cala Rajada, topà una senyora estrangera amb tanta mala sort que la turista pegà amb el cap a la voreta de l'acera poc temps després moria. N'Angela quedà molt de temps inconscient, però ha superat la crisi.

EMISSORA Es parla de posar en marxa una emissora de ràdio local per part dels ràdioaficionats. Tenint en compte que no es pot posar música gravada, per lo dels drets d'autor, no ho veim gens bo de fer.

VELLS La Comissió Municipal per la Cultura, l'Esplai i el Deport organitzà una festa per als vells amb l'actuació exclusiva dels "Aires Gabellins" i la Banda de Música. També es repartiren molts de diplomes a gent del nostre poble que ha treballat per la cultura. El teatre estava ple.

ESTIRADES No hi ha res més fotut que haver de defensar uns interessos o, pitjor encara, no perdonar antigues històries. Un poc de tot això va sortint a les reunions de la Comissió de Cultura. Esperem que el seny encara tenguí més força que tot això.

P.S.O.E. L'agrupació local té una Junta nova: Esteve Gómez-Quintero, president; Catalina Moyà, segretària, i Fernando Penalver, Antoni Muntaner, Sebastià Gayà, Miquel Alzina Nebot, Miquel Terrassa Juan, Jaume Juan Mayol i Jaume Ferriol, vocals.

Mirant la història més recent ens hem de preguntar: Fins quan?

SE MOUEN Suposam que no té res que veure amb lo que noltros hem dit, encara que mos honram de tenir bons lectors a La Sala, però volem deixar l'agradosa constància de que: Han encimentat el carrer des Claper; han tapat bonys i forats a tots els carrers del poble; han refet les aceres del carrer Gómez Ulla; han posat llums en el carrer de ses Roses; han seguit posant faroles en els carrers Ciutat, Centre, Col·legi, Timoner; han tapat i asfaltat els clots de la carretera que passa per Son Moll, Pedruscada i Carregador; han aturat l'espoli d'arena de Na Blanca; fins i tot hi ha funcionaris que escriuen correctament el català. Ara mateix no recordam res més, però ja estaria bé que cada mes fos igual. Això sí, la Travessia Baltasar Coves, pobreta, no hi entra mai.

A.P. Alianza Popular ha obert el seu local ben davant l'església de Capdepera.

DIRECTOR Amb l'any nou, nou director de la Banca Marc de Capdepera: Tomàs Darder Verdera.

CENTENARIA Amb bona salut i el cap clar, madò Magdalena Orpí Terrassa, "Xerubina", dia 7 de febrer, complí 105 anys. Que no s'aturi!

LLIÇÓ La dels veïnats del Carrer des Claper del que Cap Vermell havia recordat que el temps i l'abandó havien convertit en un torrent, que s'han posat d'acord i, ja que no ho feia el qui tocava, han encimentat el carrer. L'Ajuntament els ha donat els materials i amb dos dissabtes ha estat llest.

(passa a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

SANT ANTONI Altra vegada Sant Antoni omplí de caliu i festa els nostres carrers.

Els calarajaders encengueren els fogarons la nit del 15 i a Capdepera el 16. Encara que no n'hi hagué molts, tots estigueren animats. La Comissió per la Cultura repartí vi a tots.

Tampoc hi hagué moltes carrosses a les beneïdes, encara que enguany es feien en dos dies seguits: el diumenge a Cala Rajada i el dilluns a Capdepera. Pel nostre gust s'hauria d'afavorir més tot lo que sigui retrobar el sentit mallorquí d'aquesta festa (llengua, motius de les carrosses, etc.). Tampoc hi faltaren les gloses de l'amo En Miquel "Pruna".

Un detall molt agradable fou la presència de dues carrosses d'Artà que recordaven la recol·lecció de l'oliva i una tafona que era una obra d'art. Què bé tot lo que sigui llevar distàncies!

CARNAVAL Com cada any, els darrers dies han omplit de farina els nostres carrers' (vàrem veure un nin que fins i tot duia un parell d'ous per tirar a les nines!). L'associació de veinats Es Faralló patrocina una desfilada de desfressats per als nins de les escoles i, el mateix Dijous Llarder, a Cala Rajada una desfilada de desfressats amb premis individuals i per parelles (15.000 pts. pels primers). La vetlada acabà amb un ball en el Bingo-Bowling. Tant entre els nins com entre els grans n'hi hagué que amb la fressa demostraren que tenien duros i altres imaginació i gràcia.

BOTIGUES El carrer torna a anar ple de rumors sobre botigues de Capdepera que tanquen. Com que no ho hem pogut aclarir, ho deixam així.

A FONTS A les dues de la nit del dissabte, 15 de gener, varen veure fum i foc a la barca del bou "Cala Dent". Davant el perill d'explosió l'allunyaren dels altres bous i, com que no hi havia manera d'entrar-hi dedins per apagar el foc, li obriren una via d'aigua i se'n va anar al fons. Llàstima. Malgrat tot no hi hagué desgràcies personals i al cap de dos dies ja tornava surar. El mal material, molt considerable.

METGESA Ha estat la notícia del mes de gener. La doctora que substituïa D. Bartomeu Balaguer ha donat un recital de com no basta la ciència per a tractar un malalt. Després dels primers dies només s'hi acostaven els que no podien passar de cap manera, tan maltractats se sentien. Si hi afegiu que hi ha una gran passa de grip... Dia primer de febrer, a les 11 del vespre, D. Bartomeu encara era a la consulta.

NORMES SUBSIDIÀRIES

Són les set de l'horabaixa del primer dilluns de febrer quan arribam a la Plaça des Sitjar. Hi ha cotxes aparcats pertot. El Batle està en el portal saludant la gent que arriba. Mos hi acostam perquè mos posi al corrent del que s'ha de fer: "No sé res, mos respon, acab d'arribar de viatge i no he tengut temps d'enterar-me de gaire coses. De totes maneres jo tenia moltes ganes de que això es fes: Ja ho tenia pensat des d'abans d'anarme'n. Es tracta de que l'equip que ha fet les Normes Subsidiàries informi al poble del treball que han fet".

Hi ha molts de mestres d'obres, hotelers i gent afectada: petits o grans propietaris.

Salutació molt efusiva del Batle quan arriba En Biel Balaguer i Na Marieta: "¿Com estàs?" -diu el batle a Na Marieta. "¿I què vols que et digui?"

Abans de començar s'escolten comentaris per a tots els gusts:

- Hi ha molt d'arròs!
- Això és un desastre!
- Esperem que les normes no siguin tan polèmiques com el tub de l'Institut de Ciutat! (és del mateix equip).
- ¿Vos ne recordau que, abans, quan havien de fer una carretera la feien passar segons les conve-niències d'uns quants? Idò aquest pla és ben igual!

El Batle va fer la presentació. Parlà en castellà si per cas, va dir, qualcú no entenia el mallorquí:

Temps abans es va cridar gent representativa del poble perquè diguessin el que volien o com ho volien. Vàrem recollir les idees i aquesta gent es va posar a fer feina; no podem dir que molt intensament perquè ja fa casi tres anys...

Després va parlar Eugenio de la Fuente:

El més important, qualificar el sòl: Urbà o no urbà, segons la Llei del Sòl. Hem hagut de tenir en compte 22 ò 23 plans parcials que hi havia. Hem seguit el criteri d'anar igualant amb lo que ja estava fet.

El Pla intenta equipar, zonificar.

Hi ha una zona dedicada a depuradora; estudis geològics per futures perforacions d'aigua. Ara bé, no són uns estudis molt profunds perquè les Normes Subsidiàries són fetes sobre tot per a qualificar el sòl.

En una zona costera és molt millor un Pla General que abasta tots aquests estudis. No comprenem per què el Consell no ha demanat un Pla General; hauria estat molt millor.

Quan un dels tècnics va insinuar que la gent començàs a fer preguntes,

el Batle, molt discretament, va dir que era millor que el tècnic anàs explicant els plans; i així ho va fer.

Va anar enumerant les diferentes zones i les qualificacions assignades en cada cas. De l'Agulla, per damunt i en general.

Arribada l'hora de les preguntes i a la primera que es va fer, la resposta va esser que hi havia un camí legal per reclamar: Al·legar per escrit.

La gent va veure que era inútil preguntar.

Es va demanar damunt altures, soterranis, etc., però els problemes més concrets no sortiren.

A una pregunta sobre els edificis de primera línia que sobrepassen l'altura que marquen les Normes (si es preveu quines obres s'hi poden fer per conservació o per canviar l'ús de l'edifici), el Batle va dir que a ell no li importava que el pla digués sí o no. Sinó que ell coneix els problemes i les necessitats i trobarien juristes que sabessin com fer-ho per donar solucions.

La gent començà a aixecar-se i la reunió acabà poc temps després.

Creim que, a pesar de les bones intencions, no s'aclariren gaire coses. És una llàstima!

HEM FET AQUEST NÚMERO :

Joan Nebot	Mateu Gili
Mari-Germa Melis	Gori Mateu
Joana Colom	Joan M. Rosa
Jaume Fuster	Margalida Rexach
Biel Pérez	Tonyi García
Ani Muñoz	Joana M ^a . Bestard
M ^a . Antònia Nadal	Miquel Pascual
Pep Terrassa	
Maria Vives	

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
Capdepera-Cala Rajada
FEBRER 1983
Carrer d'Es Port, 43 - CAPDEPERA
Dipòsit legal: P.M. 497/80
Imprimeix: Apóstol y Civilizador,
Petra.

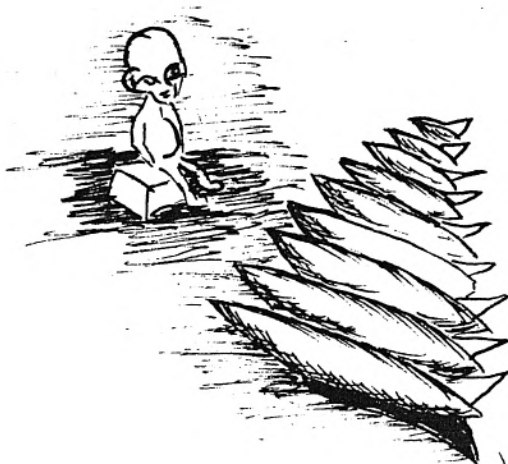
per què ?

PER QUÈ les Illes han estat les darres-
res que han tengut l'Estatut
d'Autonomia?

PER QUÈ n'hi ha que troben l'entrada
i llavors no encerten la sorti-
da?

PER QUÈ l'Institut i l'Escola de Forma-
ció Professional d'Artà ense-
nyen l'anglès i el francès
i no l'alemany que és l'idioma
més necessari en aquesta zona?

PER QUÈ quan vols instal·lar l'energia
solar et diuen que és més
barata l'electricitat i quan
vas a comprar un cotxe no
et diuen que és més barato
utilitzar un taxi?

dècimes afuades

Des Pastor de Son Perdiu

Passajant devers "Na Blanca"
me'n vaig tèmer que a s'arena
la s'enduïen a balquena
com si allò fos zona franca.
Ben enfilat a una branca
des pi més alt des redol,
vaig pensar: "No té consol
que a sa nostra pobra terra
altre pic li moguin guerra
es moros i es seu estol".

Diuen que sa Comissió
Municipal de Cultura,
resultarà una aventura
de poca duració.
An aquest pobre pastor
li han contat que hi ha estirades
i més de dues vegades
casi a tocs han acabat.
Si es doblers ja hi han mesclat
no hi faltaran ses grapades.

Poesia

Quaranta milions
-otan-
de morts de fam
-pacte de varsòvia-
cada any.

Jaume Fuster

Joan Rai

GORI MATEU

Gregori Mateu Estarelles

El nostre amic i col·laborador Gregori Mateu Estarelles ha estrenat l'any amb un nou llibre "GUROLLES D'UN SOMIADOR", el mateix títol amb que en publicà algunes a la nostra revista. Aprofitant aquest motiu hem conversat una estona amb ell.

QUAN UN FA UN LLIBRE, ¿EN QUÈ PENSA? ¿EN DONAR-SE UN GUST, DIR UNES COSES, QUÈ HI HA DARRERA UN LLIBRE?

Jo crec que fonamentalment hi ha que un té una necessitat de dir unes coses. I que normalment aquestes coses no se poden dir, no tenim ocasió, no tenim oportunitat. Que aquestes coses estiguin escrites i puguin circular... De qualche manera és expressió d'un mateix. Casi és com unes ganes de protesta interior. De poder manifestar una sèrie de coses que un du dedins i que, dites així, "a bote pronto", sortirien un poc violentes i, un poc elaborades, les pots dir. I en aquest llibre en concret hi ha certes coses un poc fortes, perquè, per exemple, una de les frases diu: "Hi ha mestres que es creuen que els seus alumnes són com els ametllers: que els han de pegar bastonades perquè donin fruit". I això és dir clarament que la pedagogia

avui, per exemple, és molt opressora; en molts de casos els mestres són dominadors; segueixen essent cacics damunt els seus alumnes, etc. Coses que són difícils de dir d'una altra manera i a través d'un llibre les pots expressar i els que les volen entendre les entenen.

¿QUIN ÉS EL TEU SISTEMA DE FEINA? QUAN ESCRIUS, ¿JA HO FAS DE CARA A UN LLIBRE O LA IDEA DEL LLIBRE VE DESPRÉS?

Mai, mai. Jo no començ a escriure pensant en un llibre, sinó que la majoria d'articles o llibres que jo escric ja estan escrits abans, com un diari íntim que diríem. O sigui, que jo, normalment, mai escric de cara a un llibre. Qualsevol article que surt a una revista, això de qualche manera ja està escrit en un diari; senzillament jo ho recollisc. Inclús es dona la circumstància que m'han demanat quatre col·laboracions en un dia, i en un dia les he fetes. No és que les hagi fetes, és que les he recopilades perquè ja estaven fetes. Vull dir, quaderns i quaderns escrits.

¿O SIA QUE EL TEU SISTEMA ÉS ESCRIURE CADA DIA UNA ESPÈCIE DE QUADERN ÍNTIM?

Cada dia una o dues hores. I una cosa molt peculiar d'aquest llibre és que casi tot està escrit dins el cotxe. Mentre vas passant quilòmetres i quilòmetres, quan te ve una idea agafes el cassette i la graves. Després la poses per escrit, afegint-hi adjectius o llevant-hi coses. De tal manera que, per mi, escriure és una necessitat vital. Es a dir, jo escric com respir, o com menj o com faig qualsevol altra cosa.

¿NO FAS FITXES NI TOT AIXÒ?

Això és una altra cosa. Ara parlàvem d'aquest llibre. Els llibres de pedagogia, per exemple, es fan a través de fitxes. Un va elaborant idees; aquestes idees primer queden escrites en un quadern i, després, d'aquest quadern passen a fitxes de pedagogia, o d'una cosa o de l'altra. Però en l'elaboració concreta del llibre ja hi ha una feina de fitxes; sí.

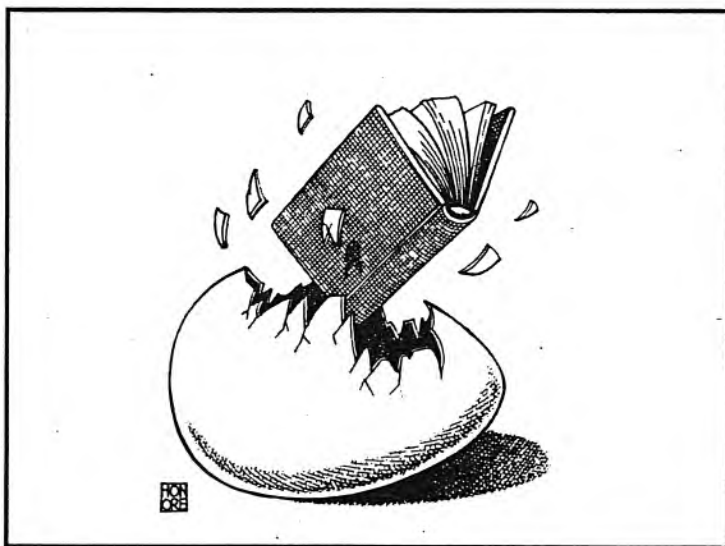
EN AQUEST MOMENT UN NOTA UNA DIFERÈNCIA MOLT GROSSA ENTRE LA LITERATURA EUROPEA DE VINT ANYS ENRERA, AMB NOVEL·LES DE GRAN FORÇA DRAMÀTICA, ON ES MOSTRA TOTA LA COMPLEXITAT DE LA PERSONA HUMANA... EN AQUESTS MOMENTS LO QUE ESTA DE MODA I LO QUE SE VEN SÓN UNES COSES MOLT MÉS SIMPLIFICADES TIPUS NORD-AMERICÀ; MOS ATREVIRIEM A DIR SIMPLISTA. PAREIX QUE S'HA RENUNCIAT A VEURE TOTA LA COMPLEXITAT DE LA PERSONA, LA SEVA PROFUNDITAT, I ES VA MÉS A FÓRMULES SENZILLES TIPUS "TODO EL MUNDO ES BUENO", DALE CARNEGIE; ETC. ¿ES TRACTA D'UNA MODA, UN CANVI DE SENSIBILITAT, UN EMPOBRIMENT, UNA CONCESSIÓ A LES DEMANDES DEL MERCAT?

Mira, crec que heu fet una pregunta molt interessant per una raó molt senzilla: Si jo escric una cosa que pot esser molt elaborada, literàriament molt bona i que tenguí un grau de perfecció extraordinari, però la gent no ho llegeix, per mí no serveix per res. De tal manera que jo tenc una obsessió perquè la gent et compregui. Per tant jo simplificaré una frase uns adjectius i moltes altres coses per l'efectivitat. Perquè realment la gent llegeixi allò i ho entengui de qualque manera. Ara, hi ha una característica molt curiosa que crec que cal tenir en compte: abans teníem una psicologia de la paraula, avui tenim una psicologia de la imatge. I la tendència actual és que la majoria de gent no llegeix; veu coses.

De fet hi ha una característica molt curiosa estadística: Fa vint anys la majoria d'autors que guanyaven premis, el Nadal i els premis de tot Espanya, eren persones de vint a trenta anys. Actualment el vuitanta o més per cent dels qui guanyen els premis són gent que té de quaranta a cinquanta anys. Talment que està claríssim que la gran època literària va començar fa vint anys, i que aquests mateixos autors han madurat i són els qui segueixen, guanyant els premis; i que la gent actual que ha viscut aquests darrers anys, els al·lots que tenien deu anys i ara en tenen vint, o quinze i vint-i-cinc, aquesta gent està tan saturada de imatges, que realment

l'expressió literària ha perdut moltíssim. I existeix poca gent jove que escrigui avui, això és un fet estadístic.

Això ha fet que els americans literats, per salvar o per fer un poc de competència a la cultura de la imatge, hagin posat unes imatges molt senzilles; frases curtes, coses determinades tipus Dale Carnegie. Per exemple, N'Og Mandino, amb el llibre més venut l'any passat, "El milagro más grande del mundo", és un llibre de frases curtes, precises, casi imatges. I no l'elaboració literària d'En García Márquez. És premi Nobel, però agafes un llibre seu i en tota una pàgina sencera no hi ha cap punt; tot són comes, i dóna voltes a la paraula, s'engata amb sa paraula.

Realment els joves d'avui a En García Márquez no l'entenen, talment que les darreres estadístiques dels compradors dels llibres d'aquest autor són gent de quaranta anys. La joventut no el compra, en termes generals. És una lluita entre el món de la imatge i el món de la paraula. I crec que, si el Bon Jesús hagués de tornar al món, així com el Bon Jesús se va fer Paraula, avui hauríem de dir: el Bon Jesús se va fer Imatge. Avui la imatge té una importància radical i està matant certament l'expressió literària de la gent jove.

(segueix a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

¿I ESTÀ MATANT TAMBÉ UNA CAPACITAT DE INTERIORITZACIÓ?

Exactament, perquè la imatge és passiva; en canvi la paraula és activa, la paraula és una creació de cada un. Cada paraula que tu dius l'estàs creant. En canvi la imatge sempre mos ve de defora. La gent té una tendència a acceptar imatges i no a produir paraules. La paraula és producció.

¿NO CREUS, PERÒ, QUE AQUESTA SIMPLIFICACIÓ LITERÀRIA POT CREAR UNA IMATGE FALSEJADA DE LA REALITAT, FENT CREURE QUE LES COSES I LES PERSONES SÓN MÉS XIMPLES DE LO QUE EN REALITAT SÓN? ¿NO PODRIA PASSAR COM AMB AQUELLS LLIBRES QUE DIUEN: "APRENGUI L'ALEMANY EN DEU DIES" QUE ELS LLEGEIXES I ET QUEDES COM ABANS, PERÒ DECEPCIONAT? ¿NO POT CREAR UNA ESPERANÇA FALSA?

Jo no crec això per una raó molt senzilla. I és lo mateix que ha passat per exemple amb el pecat. Avui no parlam de pecat acte, sinó de pecat hàbit, de pecat postura, i precisament aquesta literatura no està dient, no està donant receptes de coses concretes, sinó d'actituds de la persona. Mantenir, per exemple, una actitud de llibertat. I deim, per exemple, que l'home creatiu serà més lliure; això és una afirmació, però una afirmació que no va a un acte, sinó a una postura. De tal manera que lo que jo crec és que no està simplificant actes, sinó simplificant actituds. Clar, es pot caure en la recepteta de moral. Ahir, en el "Balears" hi havia les frases fetes d'En Ramis Alonso i amb quaranta línies hi havia tota una filosofia humanística, amb la que puc estar d'acord o no, però la gent que llegeix allò ha de pensar i dir si hi està d'acord o no. En canvi quan t'afalaguen una poesia ben dita, amb paraules molt hermoses, fins i tot la mentida pareix realitat.

Jo crec que avui se va cap a una concepció molt clara de ideologies, postures, actituds. I tota la nova pedagogia nord-americana va a mantenir actituds vitals de la persona i no actes concrets.

¿TENS UN DETERMINAT TIPUS DE LECTOR PER EDAT O PER SEXE?

És una resposta que jo no la tenc. Normalment, torn repetir lo mateix, la gent que llegeix no és la gent jove.

LA GENT QUE LLEGEIX NO ÉS LA GENT JOVE, LA GENT QUE CREA ART NO ÉS LA GENT JOVE, FINS I TOT SECTORS DE LA CREACIÓ QUE PAREIXEN PROPIS DEL JOVE...

Perdonau, mirau un cas concret: Al darrer premi Ciutat de Palma, les bones firmes no s'hi han presentat; l'han declarat desert. Les bones firmes són de quaranta cinc anys. Per tant en els altres no hi ha qualitat, això t'ho diuen amb tota la claretat. Ara cerca tu lo que sent la gent amb música: Miguel Rios, quaranta o més anys; Maria del Mar Bonet, trenta set, trenta sis anys. La majoria d'aquesta gent fa més de quinze anys que estan en punta. Surten "Los Pegamoides", han durat un any; ja està desfet, ha durat un any... No és en literatura només; hi ha una gran crisi juvenil. Tot lo que sigui art actiu, res; en canvi en la participació passiva a tota classe d'art hi haurà molta gent. Vivim en una cultura passiva. La imatge mos ha bloquejat moltes coses.

Jo he d'admetre que la gent que llegeix els meus llibres no és la gent jove. Que consti que em sap greu, però és així. Ara tenc l'experiència d'aquest darrer llibre, "Curolles d'un somiador", que per primera vegada als meus nebots de catorze o quinze anys els agrada molt. Perquè són frases curtes, perquè les llegeixen aviat. I m'han dit: Ai, mos agrada això! Per què? Són frases curtes, veuen la pàgina amb molt de paper blanc i això es pot llegir aviat. I això entra i provoca discussió. Però, a pesar de tot, la joventud no llegeix, en general.

¿QUIN ÉS EL PROXIM LLIBRE?

El pròxim llibre és "Educar para servir", ja és a l'editorial. És una escola de pares.

¿I L'ALTRE?!

Ja està també preparat. Són llibres que ja estan fets i únicament

necessiten l'elaboració final. Estaven escrits de dos anys que jo he dedicat únicament a això. Aquest es diu "La dicha de vivir".

¿QUÈ ÉS "CUROLLES D'UN SOMIADOR"?

Desmitificar certs valors establerts per la societat o la conveniència o rompre-los i crear una preocupació per cercar nous valors. Per exemple el valor tradicional de la disciplina: rompre-lo i dir: Cerquem un altre valor. També rompre tota una sèrie d'afirmacions que, tradicionalment, han estat certes; per exemple, no és cert que el món sigui redó; és bonyarut. A tota una sèrie d'afirma-

cions que la gent ha fet durant dos-cents anys, dir: No és ver això. I ho pos en tela de judici per fer pensar. Senzillament això. "No és ver que l'Església sigui un exèrcit. L'Església és una comunitat". Fins ara Sant Ignasi, l'exèrcit, els bons contra els dolents... idò no és vera que l'Església sigui un exèrcit; és una comunitat. No és vera que vagin al cel tots els qui van a missa... Rompre tota una sèrie de coses que tradicionalment s'han tengut com a certes i posar-les en tela de judici, que la gent ho vegi.

QUE SEGUEIXIS "CUROLLEJANT" MOLTS D'ANYS !!

J. M. SERRAT

Un dels cantants més significatius de lo que es va anomenar La Nova Cançó, Joan Manuel Serrat, ha triat Sa Punta de Cala Gat per a passar-hi unes setmanes treballant i enriquint sa inspiració amb llums de mar i sol gabellins.

Gràcies a les gestions d'un amic subscriptor de Cap Vermell i a l'afabilitat del cantant hem tengut aquesta conversa.

Li oferim la nostra revista i ja la coneixia; l'havia comprada un dia d'aquests.

Joan Manuel, quan parlem de música catalana En Serrat sempre és un punt de referència obligat. No se'n pot parlar sense referir-se a tu, n'ets conscient d'això? I, per altra banda, quins són els teus punts de referència dins aquesta mateixa música catalana o fora d'ella?

★ Bé, jo tenc uns punts de referència que podríem concretar en allò que ha estat la meva informació musical. Jo no faig música perquè, exclusivament, algú hagi fet una cosa determinada dins la música. Dins la música jo em nodreixo de tota la informació que reb. Els meus punts de referència van des de la ràdio, que ha estat un punt de referència per a tots nosaltres

que estam pels quaranta anys, des de la Conchita Piquer fins als "boleros", la música que es feia en aquell moment. L'aspiració de tot aquell que fa una feina és fer-la ben feta. Llavors si la meva feina serveix de referència vol dir que, d'alguna manera, la gent considera que està ben feta.

(passa a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

Parlaves dels quaranta anys. Diuen que en arribar a aquesta edat hi ha una tendència a cercar l'estabilitat fugint de tot allò que suposi aventura o risc. Creus que és real aquest perill?

★ El perill que hi ha és que l'envàs es deteriora, el cos es deteriora i un ha de jugar amb les possibilitats que té. El que no es pot fer és acusar un individu de regressiu o reaccionari per motius de salut. Jo lo que procuro és ésser conscient de les meves limitacions a mida que vagin arribant. De moment encara les estic esperant. Com deia, pens que això està en funció de l'envàs, no de l'edat. Naturalment, l'edat va deteriorant l'individu. Crec que era això el que preguntàveu.

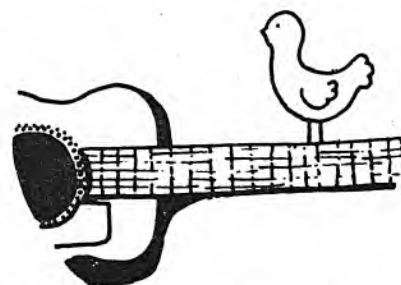
També es pot produir un altre tipus de voluntat d'acomodament que no està referida a l'edat, sinó que més aviat es refereix a lo que podrien ésser les temptacions i els luxes i els plaers. Mirau, jo a l'aventura me l'he trobada sense cercar-la. Cercant altres coses m'he trobat l'aventura. Jo no he anat a cercar ni lo segur ni l'aventura. El que cal és portar-se bé en qualsevol circumstància i passar per aquestes circumstàncies amb dignitat.

Dins la nostra societat actual, més pluralista i amb un règim de llibertats, encara que aquestes, moltes vegades, no siguin més que purament formals, i en què ha quedat tot aquell món de "La Nova Cançó", dels "Setze Jutges", d'aquella gent amb unes postures reivindicatives? ¿Pot ésser que ara es cerqui més l'emoció estètica?

★ Ha passat com amb qualsevol moviment o actitud al que li van bé les coses i en treu uns fruits, amb unes conseqüències que estan aquí. Naturalment, dins aquest procés hi ha hagut una deterioració de coses, però no tan sols dins el nucli creatiu, sinó també dins el nucli receptiu de tot allò que formava part del món de la cançó. Hi hauria que fer tota una anàlisi seriosa que no sé si és el moment ni si tendriem temps de fer-la, però que en cap moment donaria un resultat negatiu, sinó que donaria un resultat del que és. I el que és,

és que en certs aspectes hi ha un fruit. Evidentment hi ha aspectes i qüestions que, vistes només amb una perspectiva de vint anys, ja queden com un fet arqueològic.

També és veritat que, dins el que aparentment era el nucli d'aquell moviment, es constata que no existia un tal nucli, sinó que eren molts de nuclis que funcionaven a vegades plegats i a vegades independentment. Potser no hi hagui hagut una continuïtat per part d'una gent jove, però probablement no es produeix perquè hi ha uns altres camins paral·lels pels quals sortiran. No necessàriament tenen que sortir d'aquests nuclis, sinó que, segurament, han agafat unes altres dimensions i estan sortint per altres llocs. No existeix una difusió d'aquesta sortida, això és evident, perquè els mecanismes de producció van molt a la segura i arriuen poc.

Lamentablement, el món de la creació està controlat per oficinistes, per buròcrates i per gent de "marketing", lo qual va, evidentment, en contra de qualsevol criteri creatiu. No és que vagin a un altre ritme, sinó que estan absolutament enfrontats. Però, encara que sigui per la seva pròpia supervivència, aquests mercaders hauran d'anar donant sortida a la creació. I, si no, tampoc ha de preocupar-nos massa perquè la creació sortirà per una altra banda.

¿Creus en el bilingüisme? ¿Hi ha persones bilingües o persones que han d'aprendre un altre idioma per necessitat o per imposició?

★ El que és evident és que jo al castellà el vaig aprendre d'una manera absolutament natural i sense cap mena de pressions. Entre altres raons, perquè a casa meua es parlava el castellà, ja que ma mare era castellana.

Jo lo que vaig tenir que fer va esser aprendre a parlar el català. El que va passar va esser que en un moment donat de la meua vida em vaig saber català i em vaig reconèixer català i vaig actuar com a català. Això no nega en cap moment la repressió que la cultura catalana ha tengut. Jo ho vaig anar descobrint a mesura que vaig créixer i funcionar i enfrontar-me amb la gent. A casa, més aviat que aquest problema, hi havia problemes de racionament, problemes de classe, problemes de món obrer, problemes de morts recents i d'afusellaments recents i de persecucions. Aquests eren els fets fonamentals que dominaven la cultura nostra i dels que a Catalunya se'n parlava en català i en castellà.

Parlem de les fonts literàries. Quan tu t'enfrontes amb uns poemes per a musicar-los, iamb quins criteris ho fas?

★ Jo simplificaria la resposta diguent que són aquells poemes que un hagués volgut escriure precisament d'aquella manera. També hi ha una actitud manifesta de rebel·lia quan agafes, per exemple, les obres de Machado o Hernández, pels anys seixanta, amb una voluntat de reivindicar uns essers humans i uns homes polítics i intel·lectuals. Hi ha el risc de que la gent pensi que quan escolta el disc de Serrat ja coneix a Machado o a Hernández. En un país com el nostre, subdesenvolupat culturalment, no podem pretendre posar música a l'obra d'un poeta sense la voluntat de donar-lo a conèixer. No podem fer una relació poeta-obra sense passar per la gent, perquè es perd el vehicle de comunicació i segur que sortirà malament. No pot passar la corrent sense el fil.

La gent del carrer tenim la impressió de que un músic, un cantant, és una persona que viu d'una manera molt anàrquica...

★ Jo també penso que els demés viuen d'una manera molt anàrquica, que els advocats perden molt de temps i que els notaris ja és l'hòstia lo anàrquics i lo rars que són funcionant. El que penso, en el cas de la nostra feina, és que la gent en té

una desinformació més gran que la que jo puc tenir d'un notari. El ritual d'un notari, en haver-hi anat una vegada, ja veus quin és, en canvi el ritual d'un artista... Els mitjans de comunicació tampoc donen la imatge dels mecanismes de treball i d'elaboració d'un artista. Això ho deixen pels llibres d'assaig que ningú llegeix.

Tu te marques uns espais per a la creació?

★ Jo faig el que puc. Tracto de que les coses no me vagin menjant i per tant, de situar-les lo millor que puc per a poder triar millor, per poder dir menys mentides, per poder viure més lliurement... Ara bé, vull dir una cosa, i és que no hi ha una norma de vida per a artistes. Ni per notaris tampoc. Hi ha notaris que viuen molt correctament i artistes que viuen molt simplement.

Enmig d'una crisi econòmica, una crisi de valors, fins i tot una crisi de indentitat, iquè pot dir un home de la música al seu poble?

★ Que és veritat. Que tot està confús i, com diuen els castellans, "en tela de juicio". El que passa és que les coses entren en crisi perquè no estan ben fetes, perquè no serveixen, perquè l'home està sol i està fotut. Tot lo que fa que l'home estigui en crisi; fotrà un pet i sortirà una altra cosa que ja veurem... A no ser que l'home prengui altres mesures i altres actituds. Però no sembla que els dirigents estiguin molt disposats a rehabilitar tota aquesta situació. Probablement d'aquesta crisi en neixi un camí nou, una solució nova.

Davant aquesta perspectiva de canvi que tant ha calat dins el poble espanyol, i creus que hi ha lloc per a l'esperança?

★ El canvi es produirà, segur. El que fa falta saber és si agradarà. Però es produirà i serà com tot: que lo que agrada a uns no agrada als altres. Fins que les coses siguin més iguals per a tothom. Quan les coses siguim més iguals per a tothom, tot serà més bonic.

QUE SIGUI PREST!!

materials per a la nostra història

PEP TERRASSA

RELIGIÓ I SOCIETAT

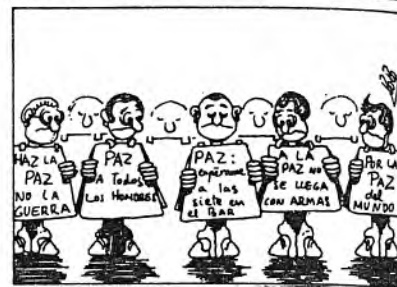
A mitjan segle XVII Anglaterra és el país capdavanter en la realització de la Revolució Industrial. La tecnificació de la indústria provoca uns forts canvis dins les estructures socials. La gent abandona el camp i se concentra a les zones industrials on es troba marginada i viu dins la misèria més absoluta. Apareix la delinqüència, l'alcoholisme, etc.

L'Església oficial, en aquest cas l'Anglicana, no és capaç d'atreure la gent obrera que s'acaramulla a les ciutats. Aleshores apareixen nous moviments religiosos; el més important: el Metodista. El metodisme va socialitzar una gent que havia romput amb un sistema de control comunitari, de clans familiars, de valors agraris.

Els predicadors metodistes eren molt apassionats, capaços de provocar fortes tensions emocionals entre els crèduls obrers. El metodisme imposa una nova disciplina (entre altres normes, prohibeix beure alcohol) i una ètica més d'acord amb els temps moderns. Les religions són d'aquest món.

Els predicadors anglesos, que a partir de l'any 1869 arriben a Espanya, vénen amb la convicció de que l'evangelització dels espanyols és possible; que la modernització del país era imparabile i que els dos objectius assenyalats es podien aconseguir donant a conèixer l'Evangeli. I a Espanya, ¿on arrela el metodisme? A la zona més industrial del país, o sigui: Catalunya; i a tres llocs de les Balears: Maó, Ciutat i Capdepera.

Per aquells temps es realitzen a Mallorca els primers intents de industrialització; aleshores apareixen les fàbriques de sabates, teixits i flassades i un desig de modernitzar el país. Aquests petits canvis no commogueren la societat mallorquina. Aquí, a Capdepera, a pesar d'esser uns anys de progrés, els doblers no corren gaire. El treball invertit en l'obra de pauma, és un exemple,

no se paga amb doblers, sinó que se barata per productes de consum (arròs, sucre, teixits, etc.) que ofereixen els mateixos comerciants. La majoria de la gent protestant, pel fet de ser immigrant, ho han de comprar tot.

Tant la propaganda com els mateixos predicadors metodistes, entre ells don Bartomeu Alou, ja xerren de que el primer i gran negoci de la vida és la salvació de l'ànima. Ja no es tracta de millorar el fruit de la terra, com era la propi en una societat agrària, sinó de fer el negoci de la vida, aspiració de la societat comercial.

Els protestants comptaren, ja des del primer moment, amb l'ajuda dels republicans; però aquesta ajuda no era suficient. El recolzament definitiu vengué de la mà dels comerciants.

L'any 1893, les autoritats locals, pressionades per les autoritats eclesiàstiques, havien aconseguit fer tancar l'escola i la capella metodista per motius higiènics. El Sr. Vicari, D. Gabriel Artigues, era coneixedor del control econòmic que exercien els comerciants de l'obra de pauma damunt les famílies protestants; els va cridar per demanar-los que també ajudassin a treure del poble els protestants. Va demanar-los que els comprassin l'obra de pauma, i els comerciants es negaren fent-li sebre que eren ells els seus millors clients.

Els metodistes feren seva una ètica que estava d'acord amb la nova economia de mercat. Així, una de les normes en que més havien de insistir els pastors als seus membres era en la prohibició de comprar gèneres o mercaderies sense tenir la seguretat de poder pagar.

!¿Què més pot exigir un comerciant si té la seguretat de que cobrarà la mercaderia?!

La Iglesia centroamericana está viviendo un momento dramático de su historia, lleno de riesgos y de esperanzas, en la que están implicados miles de seres humanos que luchan denodadamente por acabar con una secular historia de injusticias y opresiones que siguen clamando al cielo.

Frecuentemente leemos en los periódicos la narración de acontecimientos espectacularmente dolorosos en los que algún guerrillero del amor cae malherido o muerto por la implacable razón del poder establecido que lucha por mantener una situación de privilegio que favorece únicamente a los poderosos del dinero o de las armas. Casi siempre, las vidas entregadas de estos mártires de la verdad quedan en un gris anonimato y toda su historia permanece enterrada debajo de unos palmos de tierra que ellos quisieron que fuera para todos. Entre tanto, sigue la injusta opresión hacia unos

pobres cuyo grito permanece opacado por una propaganda alienante que lo arrasa todo.

La increíble experiencia de tantos mártires de la verdad, amalgamada de avatares espectaculares y de sufrimientos callados, puede tocar nuestras vidas prosaicas y despertarlas de su comodidad. Estos apóstoles de la justicia, encorsetados por la imposibilidad de ayudar a sus hermanos oprimidos por la más severa injusticia, gritan su testimonio profético aún a sabiendas de que pocas veces llega a su destino.

Hoy me ha escrito mi amigo Gaspar desde El Salvador. Impresionado por la muerte violenta de un compañero suyo, vilmente asesinado en una emboscada cuando atendía caritativamente a una comunidad campesina necesitada de ayuda. No puedo resistirme a transcribir sus palabras, repletas de vida y de profética denuncia:

"Quiero ser guerrillero, pero no de fusil;
quiero ser subversivo, pero no de órdenes pre-establecidos;
quiero dar mi vida, pero no a costa de la de los demás.

Mi guerrilla no tiene líderes,
no tiene campos de entrenamientos, no tiene Estado Mayor,
ni nombres rimbombantes, ni falsas ideologías.

Mi guerrilla no se presta a manipulaciones internacionales,
ni es de centro, ni de izquierda, ni de derecha,
no le interesan los territorios ni las posiciones de poder estratégico.

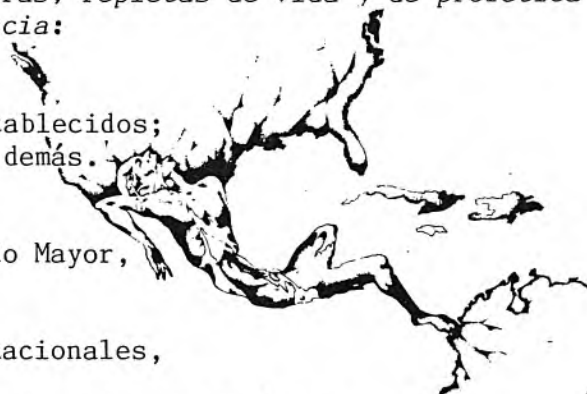
Mi guerrilla no divide al mundo en áreas de influencia,
ni en continentes para dominar,
no quiere ser oportunista de situaciones políticas o económicas.

Mi guerrilla pretende minar las ambiciones
de poder, de riqueza, de sexo;
quiere destruir los cotos cerrados
de pobreza, de injusticia, de soledad, de amargura, de remordimiento.

Quiere llevar al hombre su verdadera libertad,
a la única revolución posible, a una revolución violenta y difícil,
más mortal aún que las pseudorevoluciones de moda,
que pretenden acabar con millones de hombres viejos llenos de miseria y podredumbre
para dar vida a hombres nuevos, constructores de una historia nueva. humana,
Es la revolución del amor.

Las armas de mi guerrilla no son fusiles ametralladores,
ni misiles intercontinentales, ni bombas de neutrones,
sino algo más explosivo: el Hombre:
como ser pensante y forjador de su destino,
el hombre como responsable de sí mismo, de sus semejantes,
del mundo y del cosmos que habita.

(passa a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

El hombre, en su confrontación constante con sus inclinaciones deshumanizantes, a la luz de una Palabra viva, de una Palabra dinámica, de una Palabra evangélica, de la Palabra del Señor Jesús.

Mi guerrilla es dura y difícil, de ataques de cuerpo a cuerpo, de lucha hombre a hombre, de conquistas a base de sangre y dolor, de destruir falsas posiciones y falsas imágenes del hombre.

Pero, cuando mi guerrilla triunfa, produce remansos de justicia, remansos de libertad, remansos de fraternidad, produce la verdadera solidaridad humana y lazos indisolubles de cooperación y hermandad, y su más grande fruto es el de hacer del hombre un verdadero co-creador del mundo en una conjunción armónica con su Dios y Creador.

Por todos estos frutos de mi guerrilla, por mi y por mis hermanos del mundo entero, yo quiero ser guerrillero, guerrillero del amor".

El Evangelio que predicán tantos hombres les ha obligado en conciencia a tomar la valiente decisión de luchar por la rápida liberación de unos pueblos oprimidos que quieren vivir sus derechos inalienables como seres humanos. A los

que vivimos inmersos en una sociedad consumista, repleta de comodidades y conformismo, nos resulta difícil comprender la sangrante realidad de unas situaciones injustas que deberían cambiar rápidamente para bien de todos.

Gregori Mateu

diez minutos de aquelarre

Apenas en el reloj del campanario se habían dejado oír las últimas campanadas de medianoche, cuando quedaban a mi espalda las siluetas de las últimas casas del pueblo ya dormido y sumido en el silencio de la noche oscura.

A mi derecha quedaba la sombra de la montaña, apenas visible en contraste con el cielo encapotado y sin estrellas, y enfrente mío se levantaba la fantástica mole puntiaguda del "Puig Saguer" en cuya falda duerme su secular sueño el cementerio del pueblo, mientras que de la parte izquierda herían mis ojos con intermitencias cronométricas los destellos de la brillante luz del faro que, como único fantasma en vela permanecía vigilante sobre el embravecido mar cuyos pavorosos

rugidos, cual cíclope hambriento, se dejaban oír amenazadores hasta muy lejos de la costa.

Me dirigía apresuradamente hacia mi solitaria casita situada en los linderos de una montaña rodeada de árboles y envuelta siempre en un silencio impresionante.

El cielo se mostraba sombrío y cubierto por densas nubes. La noche era negra como boca de lobo.

Por el Este se oía en forma ininterrumpida y creciente, el redoble del trueno mientras que la bóveda celeste se veía constantemente surcada por el rápido zigzaguear del relámpago. Algunas gotas caían y se estrellaban violentamente en mi rostro haciéndome acelerar más y más el paso. Minutos después cruza-

ba por delante del cementerio, precisamente en la hora en que los espíritus infernales, arpías y brujas suelen tener sus conciliábulos y aquelarres. De repente se oye un grito desgarrador, como de infinito dolor y angustia, de tortura y lamento. Vuelvo mi cabeza a todas partes buscando el origen y dirección de este lúgubre grito, en el mismo instante en que un fuerte relámpago desgarrá las tinieblas que me circundan, iluminando intensamente los cipreses del cementerio que agitan violentamente sus encapuchadas cabezas por encima de las paredes de aquel recinto de silencio mortal. El trueno conmueve la tierra y la hace trepidar bajo mis piés. Pasa veloz, rozando mi cabeza, una asustada lechuza, con su vuelo silencioso, lanzando un tétrico silbido, interpretado como signo de mal agüero.

Acelero más el paso por el camino, que más que verlo lo adivino.

Nuevos relámpagos surcan amenazadores el espacio, iluminando por un segundo el sendero, retumbando la bóveda celeste con el fragor del trueno.

Otro grito de angustia, como de alma en pena, se oye de nuevo a mi derecha, procedente del bosque de la próxima montaña. El viento arrecia y hace sacudir locamente los árboles, que en la sombra de aquella noche parecen monstruosas cabezas de gigantes enfurecidos desafiando los embravecidos elementos. Muy cerca de mí se oye un fuerte chasquido al desgajarse una rama de algarrobo cargada de fruto, por el vendaval que furiosamente azota la arboleda.

El fragor del trueno, como el tableteo de una ametalladora unas veces, y otras como el lúgubre tam-tam de una tribu salvaje de antropófagos llamando a la guerra, hieren constantemente mis oídos, como tétrica pesadilla dantesca.

Queda ya el cementerio a mis espaldas y avanzo a través de las densas tinieblas hacia mi casita solitaria, cuando la lluvia azota ya intensamente mi rostro.

Una vez en ella el lúgubre silbido del viento parece mucho más tétrico y amenazador. El fragor del redoble del trueno aumenta de manera aterradora. Los relámpagos iluminan incesantemente el campo cuya arboleda sacude violentamente sus ramas por la furia del viento.

Los gritos y lamentos de espíritus torturados y de brujas en orgía y dantesco aquelarre, parece que pugnan por entrar en mi casita solitaria, zarandeándola como si fuera una cáscara de nuez. La lluvia azota furiosamente el techo y las persianas como si quisiera hundir la casa o llevarla en alas del furioso vendaval.

Cansado ya de la veloz caminata, perseguido durante unos momentos interminables por una turba de elementos embrujados y, como si hubiese salido ileso de una descomunal batalla de gigantes fantasmas, continuando a fuera el fragor de la tormenta, me hundo en las sábanas de mi lecho, entregándome en brazos del bienhechor Morfeo que me abandona solamente cuando hieren mi rostro los primeros rayos de Febo.

Miguel Pascual

- Als aficionats als esports, i més concretament als aficionats al futbol, els hauríem de remetre, aquest mes, a la nostra secció "Pes cap que crema".

- Secció que, com haureu pogut comprovar, està dedicada a l'Escolar; amb declaracions del President, Entrenadors i alguns jugadors.

- Allà hi queden reflexades distintes opinions que, de fet, mos donen una visió bastant completa de la situació del Club.

.. Opinions que no són de "Cap Vermell". Per bé que estiguem d'acord amb moltes d'elles.

- I no mos cansarem de repetir allò que hem vengut diguent insistentment: Per algunes persones, per moltes persones, "el fi justifica els medis".

- Si a final de temporada la Directiva aconsegueix classificar l'equip entre els sis primers, serà una bona Directiva. I a ningú li importaran els medis que s'hagin utilitzat.

- I això passa des del Real Madrid i el Barcelona, fins a l'Escolar. Sense deixar cap categoria ni cap equip.

- O casi cap.

- Noltros mateixos -¿per què no dir-ho?- botàrem d'alegria amb la victòria dins l'Estadi Balear. I és que els colors estiren.

- I a l'Escolar l'estimam inclús quan creim que s'equivoca.

- Per cert, parlant del partit amb l'Atlètic Balears, el protagonista va esser un jugador que hi va participar UN MINUT: En Serapio.

- I és que En Serapio és protagonista inclús sense jugar. Fins i tot quan no ho vol esser.

- De fet, parlar de l'Escolar és parlar d'En Serapio. En Toni, jugador excepcional per alguns, un "acabat" per altres, és, per damunt tot, un jugador de la casa, que no ha vestit altra camiseta i que, polèmiques apart, ha donat proves sobrades d'estimació cap als colors verd-i-blancs.

- No tots poden dir lo mateix.

- ¿Recordau que el mes passat vos parlàvem dels èxits d'uns quants "judokas" locals, membres del Club "Dojo Artois"?

- Bé, idò ara s'ha donat a conèixer un altre club que impartirà les classes en el Recreo. Es diu "Dojo Muratore". Aaaaaaaah! Orient!

- Un grup d'al.lotes vénen entrenant-se regularment a la pista de "S'Alzinar". ¿Motius? Formar el futur equip femení de basquet, dins la secció que a aquest esport pensa dedicar l'Escolar.

- De moment s'entrenen pels seus propis medis, sense cap ajuda econòmica o material. Esperem que aquestes ajudes arribin abans de que es cansin.

- Els dos equips del Club Petanca Cala Rajada, discrets. L'equip del Bowling Club Cala Rajada, discret.

- I és que no es poden demanar miracles. Massa fan. Des de les nostres pàgines els encoratjam a seguir endavant. És l'únic que podem fer.

- Fins al mes que ve. Que estiguen bonets!